

Manichaei Bellarmino videamur, eo quod illi Patres V. T. soliti fuerint multorum peccatorum accusare, invenire non possumus. Longe enim alio ex capite Lutherus *naevos ac lapsus Patrum Sanctorum* animadvertit, & notavit, quos sane Pontificii negare non sustinebunt, ut demonstraret etiam illos habuisse opus, ut crederent in mediatorem & propitiatorem generis humani venturum. Quid vero hoc ad Manichaeos? Abrahamum coeterum ante conversionem fuisse idololatram, certo certius est, ita ut frustra idcirco in Lutherum invehatur convitiatorum antesignanus.

§. XIV.

Non cessant illi, qui nobis male cupiunt, verum, quod praecipue mireris, PELAGIANISMUM quoque in hac doctrina nobis tribuunt. Postquam hujus haereseos historia & doctrina a VOSSIO, NORISIO, HULSEMANNO aliisque exposita est, mirari quis non praeter rem posset, reperiri non solum alios deviantes a puritate doctrinae, qui nobis hanc sectam imputant: verum etiam Pontificios id ante omnia moliri. Verum jam supra observatum est, non raro evenire, ut qui alicujus haereseos convicti sunt, eam nihilominus imputare audeant & adscribere innocentibus. Nec causas nullas se habere arbitrantur, cur nos eo convitio excipiant. Audiamus Bellarminum. *Pelagiani duo inter alia docebant: Primo non esse in hominibus peccatum originale & praecipue infantes fidelium: Secundo, per quodlibet peccatum, quamvis levissimum, perdi justitiam ac proinde omne peccatum esse mortale. Primum docet Zwinglius. Errorum alterum docent omnes sectarii: Lutherus assert.* Art. 32. O nos felices, qui nihil praeterea, teste Bellarmino, cum Pelagianorum erroribus habemus commune. Hoc vero quod nobis imputatur, neque crimen est, neque cum

Pela-